

Страхътъ е неджгъ на чувствата, гордостъта — неджгъ на ума. Разрушителната способностъ въ човѣка се дължи на известно изопачаване въ творческитѣ му сили. Когато силитѣ, енергиитѣ въ човѣшкия организъмъ се отбиятъ отъ правия си пжтъ, човѣкъ започва да се отдава на фиктивни, въображаеми мисли и чувства, които му създаватъ излишни страдания. Запримѣръ, нѣкой си въобрази, че еди-кой си обидилъ честъта му. — Кой може да обижда? И какво, въ сжщностъ, представя честъта?

Съвременнитѣ хора сж чувствителни, лесно се обиждатъ, лесно се накърняватъ чувствата имъ. Ученитѣ казватъ, че човѣкъ ималъ петъ чувства, т. е. петъ сѣтива. Отъ какво е произлѣзла думата „сѣтиво, усѣтъ“? Казваме у — сѣт, или у — сат. Буквата „у“ означава човѣка, който е посадилъ нѣщо. Коренътъ на думата е сат, което означава проява, а сжщевременно означава и нѣщо, което е ограничено. Следователно, подъ думата „усѣтъ“ разбираме нѣщо, което е посадено въ почвата, или въ съзнанието, въ ограничено пространство, дето започва да расте. Коренътъ „сат“ е отъ санскритски произходъ и означава нѣщо, което може да се прояви, да се ограничи. Буквата „а“ въ корена „сат“ при слизането си, при инволюцията си, постепенно се е измѣняла, докато се превърнала въ буквата „е“. Значи, отъ у — сатъ се е образувала думата „усѣтъ“.